

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119208625
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4119208625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: I. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. U. XX, Q., zastúpený advokátom: JUDr. Pavol Gráčik, so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody 1150,53 eura a nemajetkovej ujmy 5000 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 04. 03. 2020, č. k. 9C/63/2019-148, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody 1150,53 eura s úrokom z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 20. 12. 2018 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovanej istiny sa domáha na tom skutkovom základe, že vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície bolo uznesením z 05. 12. 2006 začaté voči nemu trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa a obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatelstvom a uznesením z 25. 01. 2010 mu bolo vznesené obvinenie. Po tom, čo súd vydal trestný rozkaz, podal proti nemu odpor a následne bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 07. 2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušený, na základe ktorého bol uznaný za vinného a súd ho spod obžaloby oslobodil. Takto mu vznikla škoda v sume 1150,53 eura, ktorá predstavovala odmenu za právne zastúpenie advokáta v trestnom konaní a nemajetková ujma, ktorú vyčíslil vo výške 5.000 eur a to z dôvodu, že trestné konanie trvalo 7,5 roka, počas ktorého bol vystavený tlaku trestného stíhania stresu ohľadne jeho výsledku, čo ovplyvnilo jeho osobnosť, psychiku, správanie sa a dobré meno. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3, § 4, § 5, § 6 a § 15, § 16 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že sa viedlo voči žalobcovi trestné stíhanie, v ktorom bolo podľa § 5 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu vydané vyšetrovateľom uznesenie dňa 25. 01. 2010, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie. Proti tomuto podal riadny opravný prostriedok a v konečnom dôsledku bol spod obžaloby oslobodený. Štát preto zodpovedá žalobcovi podľa § 3 ods. 1 písm. a/ Zákona o zodpovednosti za škodu za škodu, ktorá mu bola spôsobená týmto rozhodnutím, pretože oslobodením spod obžaloby sa uznesenie o vznesení obvinenia stalo nezákonným, pretože nemalo byť ani vynesené a nebola preukázaná ani obrana žalovaného v tom, že by v čase jeho vydania

neboli splnené predpoklady na jeho vydanie. Táto otázka bola totožne riešená v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010, 4Cdo 54/2011, 7Cdo 145/2011, 7Cdo/87/2012 a sp. zn. 7 MCdo 27/2012. Preto tieto rozhodnutia považoval za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, na ktoré prihladal a nemal dôvod sa od nej odkloniť. V konaní nebolo sporné a preukázané, že orgánom konajúcim v mene štátu je Generálna prokuratúra, pretože trestné konanie sa neskončilo právoplatným odsúdením žalobcu a prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 8Cdo 289/2014. V konaní nebolo sporné ani to, že žalobca si splnil svoju povinnosť podľa § 15 ods. 1, pretože svoj nárok vopred predbežne prerokoval s Generálnou prokuratúrou ako príslušným orgánom a nebol uspokojený. V konaní bolo preukázané, že žalobca bol v trestnom konaní právne zastúpený a boli účelne vynaložené trovy vo výške 1150,53 eura. Preto bola preukázaná aj ďalšia podmienka pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to jej vznik. Medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím je aj príčinná súvislosť a z uvedených dôvodov žaloba v časti o zaplatenie 1150,53 eura bola dôvodná. Preto žalovaného zaviazal na náhradu škody v uvedenom rozsahu spolu s príslušenstvom. Čo sa týka náhrady nemajetkovej škody uviedol, že sa pridrižiava svojich predchádzajúcich záverov o naplnení všetkých zákonných podmienok na preukázanie dôvodnosti toho nároku, pretože v zásade každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného. Nahradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch však podľa § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu prichádza do úvahy iba ak samotné porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol bezúhonný a že trestné stíhanie trvalo 7,5 roka. Trestné stíhanie preto malo bezpochyby vplyv na rodinný život žalobcu. Žalobca však nepreukázal medializáciu prípadu, vplyv trestného stíhania na jeho matku a manželku, pretože bez odôvodnenia nezabezpečil ich prítomnosť na pojednávaní a neskôr ani netrval na ich výsluchu, pričom žiadne iné dôkazy neoznačil, ani súdu nepredložil. V konaní bolo preukázané, že žalobca podniká, pretože je spoločníkom spoločnosti L., ktorá mala v roku 2018 tržby takmer 1,6 milióna eur. V konaní však nebolo preukázané, že by sa táto spoločnosť venovala dovozu a distribúcii alkoholu a práve týmto titulom by mala mať uvedený ročný obrat a preto nebola preukázaná hrozba trestného stíhania do pracovného života žalobcu v súvislosti s odobraním oprávnení na dovoz a distribúciu alkoholu. Súd preto nepovažoval za dôvodné ani jeho tvrdenia o tom, že v nich malo prísť k zhoršeniu jeho pracovného výkonu v súvislosti so stratou pozitívnej motivácie. Z uvedených dôvodov považoval v danom prípade za dostatočné zadosťučinenie pre žalobcu už samotné konštatovanie porušenia jeho práva podľa § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu a v časti o náhradu nemajetkovej ujmy žalobu zamietol. Samotná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť okrem toho neprimeraná a musí zohľadňovať aj iné právne predpisy upravujúce odškodnenie judikatúrou Ústavného súdu a ESLP. S prihliadnutím na to, že v konaní bolo preukázané čiastočne iba kritériom osoby žalobcu ako poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje ale nebola preukázaná taká ujma a následky v súkromnom a spoločenskom, súkromnom živote a spoločenskom uplatnení žalobcu, ktorý by súd hodnotil ako závažnú. Preto súd považoval žalobu v časti o nahradenie nemajetkovej ujmy 5000 eur za neprimeranú. V tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia ESLP. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a to v jeho zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, g/ a h/ CSP. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že jednoznačne bolo preukázané, že uznesenie, ktorým bolo voči jeho osobe vznesené obvinenie je nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. Súd ďalej poukázal na ust. § 17 Zákona o náhrade škody a dospel k záveru, že v jeho prípade je dostatočným zadosťučinením už len samotné konštatovanie porušenia práva. Zároveň však skonštatoval, že bol bezúhonný človek a že trestné stíhanie voči jeho osobe trvalo 7,5 roka, avšak v rozsudku nikde nenašiel vysvetlenie, ako sa s týmito skutočnosťami súd vysporiadal. Preto nerozumie tomu, prečo sa súd nevysporiadal s kritériami jeho bezúhonnosti a dĺžky trestného stíhania vo vzťahu k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy. V tejto časti preto považuje rozsudok súdu prvej inštancie za absolútne nepreskúmateľný. Súd ďalej konštatoval, že trestné stíhanie malo bezpochyby vplyv na rodinný život žalobcu, avšak ďalej bolo konštatované, že nepreukázal vplyv trestného stíhania na jeho manželku a matku ako ani medializáciu prípadu. Je preukázané, že aj jeho rodina bola priamo zahrnutá do jednotlivých úkonov nezákonne vedeného trestného konania a musela ich takisto strpieť a táto skutočnosť predstavuje preukázaný a výrazný zásah do jeho rodinného života, súd to však nevzal do úvahy. Nemôže súhlasiť s tým, že nebolo jeho

povinnosťou zúčastňovať sa trestného konania, pretože s touto účasťou na hlavných pojednávaniach a vyšetrovacích úkonoch sa zúčastňoval len preto, aby sa obhájil a práve takouto účasťou prejavil dôrazný záujem na jeho oslobodení. Súd na jednej strane potvrdil, že nezákonné trestné stíhanie malo bezpochyby vplyv aj na jeho pracovný život, avšak nijako nezdôvodnil, prečo tento zásah nie je hodný náhrady prostredníctvom financií. Súd prvej inštancie v jeho prípade uviedol, že dostačujúcim zadosťučinením je konštatovanie porušenia jeho práva, avšak záver o tom, že toto je postačujúce zadosťučinenie nijako relevantne neodôvodnil. Rozsudok je preto nepreskúmateľný v časti, ktorej malo byť jasne určené, či nezákonné rozhodnutie prinieslo taký zásah, pri ktorom je konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením, alebo či je ujma takého charakteru, že si vyžaduje priznanie aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a to konkrétne rozhodnutie sp. zn. 4Cdo 125/2019 a vzhľadom na toto rozhodnutie konštatoval, že súd nepostupoval správne, ak v celom rozsahu zamietol jeho žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V závere uviedol, že odvolanie smeruje aj proti výroku o náhrade trov konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017. Mal za to, že v prípade čiastočného úspechu v časti konania týkajúcej sa nemajetkovej ujmy v peniazoch, by mu mala byť priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100%, nakoľko bolo preukázané, že došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, to znamená základ nároku bol preukázaný a výška nároku je závislá už len od úvahy súdu, ktorú strana konania nemôže predvídať.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že odvolanie žalobcu nepovažuje za dôvodné, nakoľko navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolací súd takto rozhodne len v prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Podľa jeho názoru, postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Stotožňuje sa s postupom súdu, keď v predmetnej veci aplikoval § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V uvedenej veci mal súd za preukázanú iba existenciu nezákonného rozhodnutia, žiadne iné skutočnosti, pokiaľ sa jedná o odôvodnenie výšky sumy, ktorú žalobca požadoval titulom nemajetkovej ujmy v konaní nijako nepreukázal. Závažnosť následkov, ktoré mali vzniknúť žalobcovi trestným konaním, či už v súkromnom živote alebo spoločenskom uplatnení, nebola ničím náležite preukázaná. V závere uviedol, že jedným z kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je aj osoba poškodeného, pričom žalovanému bola dňa 06.03.2020 doručená kópia žaloby krajského prokurátora v Nitre, v ktorej ako žalovaný je označený I. H. a jej predmetom je určenie, že pozemok patrí do dedičstva. Táto žaloba úzko súvisí s trestnou vecou, v ktorej bol žalobca stíhaný a následne oslobodený spod obžaloby krajského prokurátora. Táto žaloba poukazuje práve na skutočnosť, že žalobca v trestnom konaní nepreukazoval, že by splnil podmienky vydržania stanovené v § 134 OZ. Navyiac zo samotného rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tieto podmienky splnené neboli. Touto argumentáciou chce len podporiť svoje stanovisko k tomu, keď prvostupňový namiesto nemajetkovej ujmy v peniazoch postupom podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. poskytol dostatočné zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho odvolania, ktoré považuje za dôvodné v celom jeho rozsahu.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že navrhuje odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou konania v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, a že spĺňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenia povinnosti ustanovenej v § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia,

môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ust. § 387 ods. 2 CSP, je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody.

9. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 1150,53 eura, ktorá mu vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia a zároveň aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur z toho istého titulu. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody 1150,53 eura spolu s úrokom z omeškania a v dôsledku absencie odvolania v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť. Prieskumom odvolacieho konania zostala len zamietajúca časť rozhodnutia súdu prvej inštancie a ňou súvisiaca časť o nároku na náhradu trov konania. Zamietajúca časť pozostávala z nepriznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

10. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne aplikoval na daný prípad zák. č. 514/2003 Z. z. a správne posudzoval zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Správne v tejto časti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 ako aj na ostatné rozhodnutia, ktoré sú uvádzané v bode 16. rozsudku. Odvolací súd sa s týmto právnym posúdením súdom prvej inštancie plne stotožňuje, a ako na vecne správne ďalej už len poukazuje. V tejto súvislosti už len zdôrazňuje, že tak zák. č. 58/1969 Z. z. účinný do 30. 06. 2004 ako aj zák. č. 514/2003 Z. z. účinný od 01. 07. 2004 súdna judikatúra dôvodila, že v zmysle právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

11. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, ako aj Nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, vyriešil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa, že ho súdy svojím postupom ukrátili v práve na spravodlivý súdny proces, odvolací súd uvádza, že podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodne tak, že preto skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovaním ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS

97/97), resp. toho, aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a žalobca ani konkrétne vo svojom odvolaní neuvádzal, o akú vadu by mohlo ísť, preto ani tento odvolací dôvod nepovažoval odvolací súd za relevantný.

12. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku odvolateľa, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP. V žalobcom uplatnenému odvolaciu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci ide o tzv. sporové konanie, v ktorom sa uplatňuje prejednávací zásada a jej podstata spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej, ako aj procesná povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, je záležitosťou strán sporu. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca sa aktívne zúčastnil na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, na ktorom bol i riadne vypočutý a mal i reálnu možnosť uplatniť všetky jeho práva a právom chránené záujmy. Avšak sám na odvolacom pojednávaní po porade so svojim právnym zástupcom uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a upustil od vykonania dokazovania výsluchom svedkov a to jeho matky a manželky, tak ako je zrejmé zo zápisnice z pojednávania na č. l. 145 spisu.

13. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalobcom namietané odvolacie dôvody tak, ako sú vyššie uvedené nie sú naplnené. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ktorý popísal v bode 8. svojho rozsudku a s takýmto zisteným skutkovým stavom sa odvolací súd plne stotožňuje.

14. V konečnom dôsledku žalobca namietal i nesprávne právne posúdenie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je postihnuté vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení.

15. Podľa § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa jej nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

16. Podľa § 17 ods. 3 Zákona o zodpovednosti za škodu, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä:

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vznikutej ujmy na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v rozsudku v bode 31. konštatuje, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, pretože už len samotný fakt, že je trestne stíhaný, výrazne zasahuje do jeho súkromného, osobného aj pracovného života, do jeho cti a dobrej povesti tým skôr, ak sa v trestnom konaní neskôr ukáže, že išlo o obvinenie nepravdivé. Zároveň však skonštatoval, že už samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd plne stotožňuje. Samotný žalobca vznik nemajetkovej ujmy odvodzoval od

dĺžky trestného konania tak, ako uvádzal na pojednávaní dňa 12.02.2020 a v ďalšej časti uvádzal, že trestné stíhanie ohrozovalo jeho podnikanie a muselo sa negatívne odraziť aj na jeho rodine, avšak v ničom tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval, len sa obmedzil na takéto strohé skonštatovanie. Je preto nutné konštatovať, že žalobca nepreukázal závažnosť vzniknutej ujmy, ani následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, pretože sám uviedol, že netrvá na výsluchu svedkov a to jeho matky ako aj manželky, preto tieto skutočnosti ako trestné stíhanie pôsobilo na poškodeného (žalobcu) v rodinnom živote preukázané neboli. Nepreukázal tiež následky, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a pracovnom živote. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že aj naďalej je konateľom spoločnosti L. a ak chcel preukazovať, že mu ujma vznikla aj v pracovnom živote a spoločenskom, ani v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nie je jediným konateľom spoločnosti L. J. s.r.o. a ani nepreukázal, že by došlo k zhoršeniu jeho pracovného výkonu v súvislosti s trestným stíhaním. Žalobca vo svojom odvolaní odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 125/2019, z ktorého citoval i sám súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, keď poukazyval na charakter trestného stíhania a jeho vplyv na spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného a podľa názoru odvolateľa už len samotné toto trestné stíhanie je dostatočné na preukázanie, že mu vznikla aj nemajetková ujma. S takýmto výkladom ust. § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu sa odvolací súd nestotožňuje. Podľa takéhoto výkladu by pri každom nezákonnom rozhodnutí vznikala poškodenému aj náhrada nemajetkovej ujmy, s čím sa odvolací súd nestotožňuje a bolo by to v rozpore s účelom ust. § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že tým, že skonštatoval porušenie práva, je toto konštatovanie dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu, ktorá nezákonným rozhodnutím žalobcovi vznikla.

18. Žalobca namietal aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. K tomuto odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je ani svojvoľný, ani nepreskúmateľný, ako to tvrdí žalobca, keďže nepreskúmateľným by bolo napadnuté rozhodnutie, ak by nemalo náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP. V zmysle tohto ustanovenia bol súd v odôvodnení rozsudku povinný uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Bol povinný stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Všetky tieto vlastnosti však napadnuté rozhodnutie spĺňa, pričom aj svoj právny záver súd prvej inštancie vysvetlil a v odôvodnení rozsudku podal primeraný výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku, ktorým žalobu zamietol.

19. Záverom považuje odvolací súd za potrebné poukázať tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 27. 10. 2004 sp. zn. IV. ÚS 340/2004, podľa ktorého: „nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdny preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník“.

20. Pretože obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. Rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za vecne správne i v časti o náhrade trov konania, pretože žalobca sa v danom prípade domáhal tak náhrady škody ako aj nemajetkovej ujmy, pričom v časti nemajetkovej ujmy nebol ani sčasti úspešný a preto súd prvej inštancie správne aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ust. § 255 ods. 2 CSP.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).